det for nogle af bestemmelserne i førstnævnte forordning om fangstoplysninger til bestande, som ikke er undergivet samlede tilladte fangstmængder eller kvoter, og som befiskes af EF-fartøjer i farvande, der er undergivet udviklingslandenes højhedsret eller jurisdiktion, i medfør af en aftale mellem Fællesskabet og et af de pågældende lande. Forordning nr. 3151/87 må derfor annulleres.

RETSMØDERAPPORT
i de forenede sager 6/88 og 7/88 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *Fiskeriaftaler mellem Fællesskabet og visse udviklingslande*

Fællesskabet har indgået fiskeriaftaler med visse udviklingslande, baseret på et princip om finansiel godtgørelse for de opnåede fiskerirettigheder (se navnlig aftalerne med følgende stater: *Guinea-Bissau*, EFT L 226 af 29.8.1980, s. 34, seneste ændring se EFT L 261 af 13.9.1986, s. 20; *Ækvatorialguinea*, EFT L 188 af 16.7.1984, s. 1, som ændret, se EFT L 372 af 31.12.1986, s. 18; *Guinea*, EFT L 111 af 27.4.1983, s. 2, som ændret, se EFT L 372 af 31.12.1986, s. 27; *Madagascar*, EFT L 73 af 18.3.1986, s. 26, som ændret, se EFT L 98 af 10.4.1987, s. 7; *São Tomé og Principe*, EFT L 54 af 25.2.1984, s. 2, som ændret, se EFT L 300 af 23.10.1987, s. 31; *Senegal*, EFT L 226 af 29.8.1980, s. 17, seneste ændring se EFT L 127 af 20.5.1988, s. 15; *Seychellerne*, EFT L 119 af 7.5.1987, s. 24; *Moçambique*, EFT L 98 af 10.4.1987, s. 10; *Gambia*, EFT L 146 af 6.6.1987, s. 1; *Angola*, EFT L 268 af 19.9.1987, s. 64; *Mauretanien*, EFT L 302 af 24.10.1987, s. 24; *Comorerne*, EFT L 137 af 2.6.1988, s. 18; *Marokko*, EFT L 99 af 16.4.1988, s. 45). Betingelserne for og de nærmere bestemmelser om den finansielle godtgørelse er fastsat i protokoller, der er knyttet til aftalerne. Heri bestemmes, at godtgørelsen som hovedregel betales i årlige rater.

Det følger af aftalerne, at der skal afholdes konsultationer mellem parterne med henblik på tilpasning af aftalen, såfremt en kyststats myndigheder på baggrund af bestandenes udvikling beslutter at vedtage bevaringsforanstaltninger, som berører fællesskabsfartøjernes fiskeri. I visse aftaler fastslås det udtrykkeligt, at konsultationerne afholdes på grundlag af princippet om, at enhver væsentlig reduktion af de i protokollen indeholdte fiskerirettigheder medfører en forholdsmæssig nedsættelse af den finansielle godtgørelse, som Fællesskabet skal betale (se navnlig aftalerne med Moçambique og

* Processprog: spansk og fransk.

Mauretanien). Såfremt de faktiske fangster på den anden side overstiger en fastsat mængde, forhøjes den finansielle godtgørelse forholdsmæssigt.

Aftalerne indebærer ligeledes, at EF-fartøjernes adgang til udøvelse af fiskeri i kyststatens farvande er betinget af, at den pågældende reder betaler en licensafgift. For så vidt angår tunfiskeri beregnes licensafgiften pr. fanget ton. Tunfiskerfartøjernes licenser udstedes efter forudbetaling af et aftalt, fast beløb pr. år og pr. fartøj. Ved udgangen af hvert kalenderår udarbejder Kommissionen en foreløbig opgørelse over de skyldige afgifter for fangstsæsonen på grundlag af redernes fangstopgørelser, der samtidig er sendt til kyststatens myndigheder og til Kommissionen. Den endelige opgørelse over de skyldige afgifter udarbejdes af Kommissionen, efter at fangstmængderne er blevet kontrolleret af et særligt videnskabeligt organ i området. Rederne modtager meddelelse om Kommissionens opgørelse og har derefter en frist på tredive dage til at opfylde deres finansielle forpligtelser.

Ud over tunfiskerfartøjernes fangstopgørelser, der afgives som anført, skal de fartøjer, som har tilladelse til at fiske i henhold til en aftale, sende kyststatens kompetente myndigheder fangstopgørelser, enten efter hver fangstrejse, pr. måned eller én gang i kvartalet. Visse af aftalerne går dog videre, idet det er aftalt, at en kopi af samtlige fangstopgørelser sendes til Kommissionens delegation i kyststaten (se aftalerne med Senegal og Ækvatorialguinea), eller, at opgørelserne sendes til de kompetente myndigheder via Kommissionens delegation (se aftalen med Guinea). I andre aftaler bestemmes det, at førerne af tunfiskerfartøjerne skal udarbejde en fangstfortegnelse, som hurtigst muligt efter hver fiskeperiode skal sendes til kyststatens myndigheder via Kommissionens delegation (se aftalerne med Moçambique og Angola). Andre fartøjer, som fisker i de samme fiskerizoner, skal sende deres fangstopgørelse direkte til de kompetente myndigheder. Andre aftaler indebærer derimod, at alle fællesskabsfartøjer med undtagelse af tunfiskerfartøjer og langlinefartøjer skal sende deres fangstopgørelser til de kompetente myndigheder via Kommissionens delegation (se aftalen med Mauretanien). Disse opgørelser er månedlige og indsendes mindst én gang hvert halve år. Flere af aftalerne indebærer, at Kommissionen ikke modtager andre oplysninger om de opnåede fangster (se aftalerne med Guinea-Bissau, Madagascar, Seychellerne og Comorerne).

I øvrigt skal fællesskabsfartøjerne under fiskeri i en kyststats fiskerizone i henhold til de enkelte aftaler give underretning til en radiostation i kyststaten om hver ind- eller udsejling af fiskerizonen samt om position og fangstmængder.

2. *Den anfægtede forordning*

Den 22. oktober 1987 udstedte Kommissionen forordning nr. 3151/87 om fangstopgørelser for de fartøjer, der fører en medlemsstats flag og driver fiskeri i visse udviklingslandes fiskerizone (EFT L 300, s. 15, med

berigtigelse af 10. februar 1988, EFT L 37, s. 19). I forordningen henvises der til Rådets forordning nr. 2241/87 af 23. juli 1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri (EFT L 207, s. 1), navnlig artikel 14.

Anden betragtning i den anfægtede forordning lyder således: »Af hensyn til forvaltningen af sådanne fiskeriaftaler, der indebærer, at Fællesskabet giver en væsentlig finansiel modydelse for fiskerirettighederne, og medfører visse forpligtelser for Fællesskabet til at give oplysninger om de opnåede fangster, er det helt afgørende, at Kommissionen holdes underrettet om resultaterne af de aktiviteter, der udøves af fartøjer, som fører en medlemsstats flag, i farvandene under aftalepartnerens jurisdiktion; der bør derfor indføres en ordning for registrering og meddelelse af fangstoplysninger«. Kommissionen har således fundet det nødvendigt i henhold til artikel 10 i Rådets forordning nr. 2241/87 af 23. juli 1987, at udvide anvendelsen af visse bestemmelser i forordningen til bestande, der ikke er underlagt en TAC (samlet tilladt fangstmængde) eller kvoter, og som befiskes af Fællesskabets fartøjer i farvande henhørende under ovennævnte udviklingslandes overhøjhed eller jurisdiktion (betragtning 4).

De to første artikler i forordning nr. 3151/87 er affattet således:

»*Artikel 1*

1. Bestemmelserne i artikel 5, 6 og 7, stk. 1, 3 og 4, og artikel 9, stk. 1, og 4, i forordning (EØF) nr. 2241/87 anvendes på aktiviteter, der udøves af Fællesskabets fartøjer ved fiskeri i farvande henhørende under udviklingslandes overhøjhed eller jurisdiktion i henhold til en fiskeriaftale mellem Fællesskabet og et af de pågældende lande.

2. Listen over de i stk. 1 omhandlede lande offentliggøres af Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, udgave C.

Artikel 2

1. Hver medlemsstat meddeler inden udgangen af den første måned i hvert kalenderkvartal Kommissionen om de mængder, der er fanget i de pågældende fiskerizoner, og de landinger, der er foretaget i løbet af det foregående kvartal, samt alle oplysninger, der er modtaget i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2241/87.

2. De oplysninger, der gives i henhold til stk. 1, opstilles i overensstemmelse med skemaerne i bilag I og II efter tredjeland og efter art eller gruppe af arter for alle de bestande, der lever i den pågældende fiskerizone.

3. Kommissionen meddeler medlemsstaterne de oplysninger, den modtager i henhold til denne artikel.«

3. *Grundforordningerne*

Forordning nr. 2241/87, der udgør hjemmelen for den anfægtede forordning, indehol-

der visse kontrolforanstaltninger med hensyn til udøvelse af fiskeri. Det drejer sig om generelle gennemførelsesbestemmelser til grundforordning nr. 170/83 af 25. januar 1983 (EFT L 24, s. 1), hvorved der er blevet indført en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne for at sikre beskyttelse af fiskebankerne, bevarelse af havets biologiske ressourcer og en afbalanceret udnyttelse heraf på et varigt grundlag og på tilfredsstillende økonomiske og sociale betingelser. Denne ordning omfatter bl. a. bevaringsforanstaltninger, regler for udnyttelse og fordeling af ressourcerne, særlige bestemmelser for kystfiskeriet samt kontrolforanstaltninger.

For så vidt angår kontrolforanstaltningerne er der i forordning nr. 2241/87 i afsnit I (artiklerne 1-4) fastsat bestemmelser om inspektion af og kontrol med fiskerfartøjer og deres aktiviteter og i afsnit II (artiklerne 5-10) bestemmelser om kontrol af fangsterne. I artikel 10 i forordning nr. 2241/87 bestemmes:

»Efter fremgangsmåden i artikel 14 kan andre bestande eller grupper af bestande også undergives artikel 5 til 9.«

For så vidt angår gennemførelsesbestemmelserne til artiklerne 3-10 i forordning nr. 2241/87 henvises der i forordningens artikel 14 til proceduren i artikel 14 i forordning nr. 170/83.

4. *Retsforhandlingers forløb*

Kongeriget Spanien og og Den Franske Republiks stævninger blev registreret på Domstolens Justitskontor den 11. januar 1988. Ved kendelse af 18. januar 1989 besluttede Domstolen at forene de to sager med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet Kommissionen om at fremlægge en fuldstændig liste over de fiskeriaftaler, der er indgået mellem Fællesskabet og udviklingslande; anmodningen er blevet efterkommet inden for den fastsatte frist.

II — Parternes påstande

1. I sag 6/88 har *Kongeriget Spanien* nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens forordning (EØF) nr. 3151/87 af 22. oktober 1987 om fangstopgørelser for de fartøjer, der fører en medlemsstats flag og driver fiskeri i visse udviklingslandes fiskerizone, annulleres;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— sagsøgte frifindes,

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. I sag 7/88 har *Den Franske Republik* nedlagt følgende påstand:

— Kommissionens forordning nr. 3151/87 af 22. oktober 1987 annulleres.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— sagsøgte frifindes for Den Franske Republiks påstand om annullation af forordning nr. 3151/87,

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgerne har i det væsentlige fremført tre anbringender til støtte for annullationspåstanden, nemlig 1) at der er anvendt en forkert hjemmel og at Kommissionen ikke har haft den fornødne kompetence, 2) at der foreligger et åbenbart fejlskøn og 3) at begrundelsen i forordning nr. 3151/87 ikke er fyldestgørende.

1) *Forkert hjemmel samt Kommissionens inkompetence*

I sag 6/88 har *den spanske regering* indledningsvis anført, at den anfægtede forordning ikke på nogen måde har kunnet udstedes på grundlag af artikel 14 i forordning nr. 2241/87, idet der ikke er tale om at vedtage rene gennemførelsesbestemmelser til de foranstaltninger til kontrol af fiskeri, som forordning nr. 2241/87 drejer sig om, men om for første gang at regulere et område, som endnu ikke har været underkastet en regulering. Mens forordning nr. 2241/87 udelukkende drejer sig om foranstaltninger til kontrol med fiskeriet i fællesskabsfarvande, omfatter forordning nr. 3151/87 derimod fangstopgørelser for fartøjer, som fører en medlemsstats flag, og som i henhold til en aftale mellem Fællesskabet og et udviklingsland driver fiskeri i farvande, som hører under et sådant lands overhøjhed eller jurisdiktion. Den spanske regering er derfor af den opfattelse, at det drejer sig om et nyt kontrolsystem for fiskeri uden for fællesskabsfarvande.

Den spanske regering har dernæst henvist til Traktatens artikel 4, hvorefter »hver institution handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den ved denne Traktat«. Kommissionens beføjelser er opregnet i Traktatens artikel 155, hvor det bl.a. bestemmes, at Kommissionen skal »udøve de beføjelser, som Rådet tildeler den med henblik på gennemførelse af de af dette udfærdigede forskrifter«. Selv om Fællesskabet ikke er bygget op omkring det klassiske konstitutionelle systems traditionelle magtadskillelse er der i Fællesskabet foretaget en fordeling af beføjelserne mellem de enkelte institutioner, som i teori og retspraksis er blevet betegnet som en institutionel ligevægt. I det foreliggende tilfælde tillægger forordning nr. 2241/87 ikke Kommissionen beføjelser til at indføre kontrolforanstaltninger for fiskeri i ikke-fællesskabsfarvande, idet den anfægtede forordning har et helt andet formål.

Den spanske regering har i denne sammenhæng gjort gældende, at samtlige de bestemmelser, Kommissionen har påberåbt sig til støtte for, at Fællesskabet har kompetence til at regulere visse fiskeriaktiviteter uden for fællesskabsfarvandene, er forskrifter udstedt af Rådet og ikke af Kommissionen. Dermed er det praktisk talt påvist, at hver gang Fællesskabet har reguleret fiskeriet uden for fællesskabsfarvande, er det sket ved hjælp af en rådsforskrift, uden at Kommissionen har fået tillagt gennemførelsesbeføjelser på området.

Den spanske regering er i øvrigt af den opfattelse, at den politik vedrørende fiskerikontrol, som anvendes i fællesskabsfarvande og i visse områder uden for disse farvande, jfr. aftalerne med de nordiske lande, ikke er anvendelig i forhold til udviklingslandene. Regeringen har anført, at det synspunkt, som ligger til grund for aftalerne med de nordiske lande, hvor fiskeressourcerne er kendt, hvor bestandene er vurderet, og hvor der er fastsat TAC'er og kvoter for Fællesskabet og for hvert medlemsland, ikke er blevet anvendt ved indgåelsen af aftalerne med udviklingslandene. De fællesskabsfartøjer, som disse aftaler angår, skal derfor som hovedregel heller ikke afskrive deres fangster på en kvote.

Den spanske regering bestrider imidlertid ikke, at Fællesskabet er kompetent til at regulere visse aspekter på fiskeriområdet uden for fællesskabsfarvandene. Det er naturligvis klart, at Fællesskabet kan indgå fiskeriaftaler med tredjelande eller indføre fangstområder for visse fiskebestande uden for fællesskabsfarvandene; men Kommissionen er ikke af den grund beføjet til på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 2241/87 at anvende et kontrolsystem, der er indført for bestande, for hvilke der er fastsat TAC'er eller kvoter for bestemte områder. Dette ville være resultatet for de udviklingslande, som den anfægtede forordning, der hverken fastsætter TAC'er eller kvoter, omfatter.

Artikel 10 bør derfor fortolkes således, at »andre bestande« må forstås som bestande, for hvilke fiskeriet i forvejen er undergivet en TAC eller kvoter.

I sag 7/88 har *den franske regering* ligeledes anført, at Kommissionen ikke har været beføjet til at vedtage forordning nr. 3151/87 på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 2241/87. Regeringen har i denne sammenhæng gjort gældende, at artikel 10 i forordning nr. 2241/87 vedrører samme forordnings artikler 5-9, som omhandler bestande eller grupper af bestande, der er undergivet en TAC eller kvoter. Disse bestemmelser kan derfor kun gælde områder, for hvilke der er fastsat sådanne TAC'er eller kvoter, hvilket ikke er tilfældet for de udviklingslande, som er omfattet af forordning nr. 3151/87.

Denne fortolkning støttes af artikel 1 i forordning nr. 2241/87, hvori forordningens anvendelsesområde defineres ved hjælp af en regel om, at »hver medlemsstat på sit område og inden for de farvande, der hører under dens højhedsområde eller jurisdiktion [skal] foretage overvågning af fiskeriet og dertil knyttet virksomhed«.

Efter den franske regerings opfattelse giver artikel 10 TAC- og kvotesystemet en vis fleksibilitet. I medfør af denne artikel er der således adgang til:

— at udvide bestemmelserne i artiklerne 5-9 til bestande, som er undergivet TAC'er eller kvoter, og som ikke befinder sig i fællesskabsfarvande, men i et andet område, hvor der er fastsat TAC'er eller kvoter (f.eks. NAFO-området);

— eventuelt — i de områder, hvor der findes TAC'er og kvoter med deraf følgende adækvate kontrolprocedurer og muligheder — at underkaste bestande, som endnu ikke er undergivet TAC'er eller kvoter, de i artiklerne 5-9 indeholdte kontrolforanstaltninger; det er denne sidstnævnte mulighed, der omtales i elvte betragtning til forordning nr. 2241/87, hvorefter »bestemmelserne om logbog, om landingsopgørelse og om oplysninger vedrørende omladninger og registrering af fangster bør udvides til også at omfatte bestande, som ikke er undergivet en samlet tilladt fangstmængde eller kvoter« (der er tale om udvidelse til bestande og ikke til områder).

Den franske regering har dernæst gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke kan siges at være en gennemførelsesbestemmelse som omhandlet i artikel 14 i forordning nr. 2241/87. Anvendelsesområdet for den anfægtede forordning er et andet end anvendelsesområdet for forordning nr. 2241/87, fordi den førstnævnte forordning drejer sig om udviklingslandes farvande og ikke de farvande, som er undergivet TAC- eller kvotereglerne. Efter den franske regerings opfattelse kan man ikke betragte en udvidelse af anvendelsesområdet for en rådsforordning som en ren gennemførelsesforanstaltning, og en sådan udvidelse falder under alle omstændigheder uden for de udøvende beføjelser, Kommissionen er tillagt ved Traktatens almindelige regler og ved forordning nr. 2241/87, så meget mere som situationen i de pågældende tredjelandes fiskerizoner er meget forskellig fra situationen i de områder, som er omfattet af forordning nr. 2241/87.

Endelig har den franske regering gjort opmærksom på, at det er Rådet, der har udstedt forordningerne nr. 3251/87 af 19. oktober 1987 (EFT L 314, s. 1) og nr. 3984/87 af 15. december 1987 (EFT L 375, s. 63) om henholdsvis kontrol med EF-fartøjer og fangstmuligheder i det af Organisationen for Fiskeriet i Det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO) regulerede område.

Kommissionen har anført, at der ikke er noget som helst grundlag i forordning nr. 2241/87 for sagsøgernes argumentation.

Kommissionen har navnlig gjort gældende (i sagerne 6 og 7/88), at artikel 10 i forordning nr. 2241/87 ikke — som følge af henvisningen til samme forordnings artikel 14 — medfører, at det kun er overladt til Kommissionen at fastsætte gennemførelsesbestemmelserne til artiklerne 5-9 i samme forordning, idet en sådan kompetence i øvrigt også følger af artikel 14. Formålet med artikel 10 er dobbelt; på den ene side udpeger bestemmelsen, ved en henvisning til artikel 14, den institution der er kompetent til at træffe foranstaltningerne, idet der fastsættes en fremgangsmåde herfor, og på den anden side afgrænser bestemmelsen således delegerede materielle kompetence.

Kommissionen har understreget, at det drejer sig om to forskellige beføjelser, som ganske enkelt har den fælles berøringsflade med hensyn til fremgangsmåden, at Rådets indseende med udøvelsen af de to slags delegerede beføjelser sikres ved en forelæggelse for forvaltningskomitéen til udtalelse. Kommissionen har i øvrigt anvendt en almindelig brugt lovgivningsteknik i den anfægtede forordning ved klart at sondre mellem grundlaget for den beføjelse, som følger af proceduren i artikel 14 i forordning nr. 2241/87 (anden betragtning til forordningen), og fastlæggelsen af beføjelsens materielle indhold i artikel 10 i forordningen (fjerde betragtning til forordningen).

For så vidt angår spørgsmålet om, hvilken institution, der er kompetent til at udstede den pågældende retsakt, har Kommissionen bemærket, at artikel 14 i forordning nr. 2241/87 henviser til den såkaldte forvaltningskomitéprocedure, jfr. artikel 14 i forordning nr. 170/83. Medmindre forvaltningskomitéen inden for en frist, fastsat af dens formand, afgiver en negativ udtalelse, har Kommissionen således hjemmel til at inddrage andre bestande under bestemmelserne i artiklerne 5-9 i forordning nr. 2241/87. Efter Kommissionens opfattelse har det forhold, at der ikke er indhentet udtalelse fra forvaltningskomitéen, i dette tilfælde ikke betydning for lovligheden af Kommissionens forordning, idet alene en negativ udtalelse kan medføre, at Kommissionen mister sin kompetence til fordel for Rådet.

I sag 6/88 har Kommissionen desuden gjort gældende, at fællesskabsforskrifterne vedrørende bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne og dermed reglerne om kontrol af fiskeriet, er anvendelige på enhver form for fiskeri, der udføres af medlemsstaternes fiskere og fartøjer, uanset hvilket område der fiskes i. Kommissionen har anført, at det klareste bevis for, at kontrolforanstaltningerne ikke er begrænset til fangster i fællesskabsfarvandene, fremgår af forordning nr. 2241/87 selv, idet det bestemmes, at oplysningerne i landingsopgørelsen — for fangster taget såvel inden for som uden for Fællesskabets område — og i omladningserklæringen, jfr. artiklerne 6 og 7, skal anføres særskilt for hvert af de berørte tredjelandes farvande, når fangsterne er taget i farvande, som henhører under tredjelandes overhøjhed eller jurisdiktion.

For så vidt angår sagsøgernes argumentation om, at udtrykket »andre« i artikel 10 i forordning nr. 2241/87 refererer til bestande, som i forvejen er undergivet en TAC eller kvoter, har Kommissionen anført, at andre bestande i henhold til elvte betragtning til forordning nr. 2241/87 er »bestande, som ikke er undergivet en samlet tilladt fangstmængde eller kvoter«. Denne definition kræver på ingen måde, at bestanden i forvejen er undergivet en TAC eller kvoter. Fællesskabslovgiveren har ikke foretaget en geografisk afgrænsning af udtrykket bestande, der ikke er undergivet TAC eller kvoter. Udtrykket er derfor ikke geografisk begrænset til områder, hvor fiskeriet er undergivet et TAC- eller kvotesystem, men omfatter alle de bestande eller grupper af bestande, som ikke er undergivet TAC'er eller kvoter, uanset hvor de fanges.

Kommissionen har dernæst anført, at udvidelsen af kontrolreglerne til bestande, der ikke er undergivet TAC'er eller kvoter, er så meget mere berettiget i det foreliggende tilfælde, som der er tale om anvendelse og

forvaltning af internationale fiskeriaftaler, der er indgået af Fællesskabet med det formål at iværksætte et fiskeri med fællesskabsfartøjer; dette fiskeri udøves i henhold til licenser, som udstedes mod betaling af en afgift, idet Fællesskabet på sin side betaler en finansiel godtgørelse, der svarer til de fiskerirettigheder, det pågældende tredjeland stiller til rådighed. Udvidelsen falder også i tråd med det formål, som ifølge artikel 1 i grundforordningen nr. 170/83 generelt ligger bag kontrolforanstaltningerne. I henhold til samme artikels stk. 2 har kontrolforanstaltningerne, dvs. de i forordning nr. 2241/87 indeholdte foranstaltninger, til formål bl.a. at sikre fiskebankerne, bevarelse af havets biologiske ressourcer samt en afbalanceret udnyttelse heraf på et varigt grundlag og på tilfredsstillende økonomiske og sociale betingelser. Disse formål er de samme som dem, der forfølges med Fællesskabets indgåelse af fiskeriaftaler med udviklingslandene.

Kommissionen har (i sag 7/88) med hensyn til de to rådsforordninger, som den franske regering har henvist til, bemærket, at man ikke på baggrund heraf kan fastslå, at Rådet er enekompetent til — uden for fællesskabsfarvande — at udvide anvendelsesområdet for artiklerne 5-9 i forordning nr. 2241/87 til fællesskabsfartøjer, som anvendes dér. Med forordning nr. 3251/87 er der skabt en ny kontrolforpligtelse, som føjer sig til forpligtelserne i henhold til artikel 1 i forordning nr. 2241/87, hvorefter hver medlemsstat skal overvåge fiskeriet i egne farvande. Alene Rådet har derfor været beføjet til at vedtage denne forordnining.

Med hensyn til Rådets forordning nr. 3984/87 har Kommissionen anført, at der selvstændigt blev fastsat fangstkvoter, som fællesskabsfartøjer, der fisker i NAFO-området, var underkastet i 1988. Medlemsstaternes forpligtelse til ligeledes at underrette Kommissionen om fangster af de arter, der ikke var undergivet kvoter, var alene udtryk for den kompetente institutions ret til lejlighedsvis at udøve denne kompetence, navnlig af hensyn til en vis forenkling, uden at dette havde betydning for Kommissionens udøvelse af den kompetence, der er delegeret til den på et mere permanent grundlag ved artikel 10 i forordning nr. 2241/87.

2. *Åbenbart fejlskøn*

a) I sag 7/88 har *den franske regering* indledningsvis anført, at formålet med den kontrol af fiskeriet, som er indført ved Rådets forordninger, ikke kan opnås i det område, som den anfægtede forordning vedrører, idet de overhøjhedsbeføjelser, som er nødvendige, udøves af de pågældende tredjelande. Landingerne sker nemlig for hovedpartens vedkommende i det pågældende område, idet fartøjerne kun undtagelsesvis vender tilbage til hjemhavnen. De ved forordning nr. 2241/87 indførte regler, hvorefter skipperen underretter landingsmedlemsstaten om sine landinger, og denne efterprøver oplysningerne, før de videregives til Kommissionen under samme stats ansvar, tillægges i den anfægtede forordning et andet formål, idet staten i sidstnævnte tilfælde kun kan videreekspedere oplysningerne.

Kommissionen har påpeget, at Fællesskabet er beføjet til ensidigt eller ved internationale aftaler at fastsætte fiskeriregler for fartøjer, som fører en medlemsstats flag, og som fisker i områder uden for Fællesskabets økonomiske zone, hvilket bekræftes såvel af en

gennemgang af forordning nr. 170/83 som af lovgivningspraksis på området. Fællesskabets bevaringsordning tager sigte på fiskeri, som udøves af fællesskabsfartøjer, uanset i hvilket område fiskeriet udøves. Kontrolforanstaltningerne, som er et integrerende led i denne ordning, skal nødvendigvis følge fiskeriet dér, hvor det udøves, så snart det er undergivet regler om begrænsning af fiskerindsatsen.

Kommissionen er således af den opfattelse, at de forpligtelser, der er fastsat i afsnit II i forordning nr. 2241/87 til sikring af kontrollen af fangsterne, på ingen måde er begrænset til fangster, der tages af fællesskabsfartøjer i farvande, der henhører under en medlemsstats jurisdiktion. Medlemsstaterne er således undergivet den samme forpligtelse til at efterprøve oplysningerne, uanset om fangsterne er taget i NAFO-området eller i et område, som henhører under et tredjeland, som Fællesskabet har indgået en fiskeriaftale med. Den eneste egentlige begrænsning i artiklerne 5-9 i forordning nr. 2241/87 angår det materielle anvendelsesområde for forpligtelserne, der kun gælder for bestande, som er undergivet en TAC eller kvoter, uden at fangstens geografiske oprindelse spiller nogen rolle. Artikel 10 i forordning nr. 2241/87 gør det netop muligt at overskride denne begrænsning, således som det er påvist ved gennemgangen af det første anbringende.

Efter Kommissionens opfattelse er den geografiske begrænsning for medlemsstaternes udøvelse af deres beføjelse til at kontrollere fællesskabsvirksomhed, jfr. artikel 1 i forordning nr. 2241/87, således uden betydning for fortolkningen af det materielle anvendelsesområde for reglerne om kontrol af fiskeriet i forordningens afsnit II. Artikel 1 pålægger i princippet enhver medlemsstat fysisk at inspicere et fællesskabsfartøj, som i en havn i Fællesskabet lander fangster, der er taget i et tredjelands farvand, at efterprøve nøjagtigheden af de fangster, som en skipper har indført i sin logbog og i landingsopgørelsen, samt at retsforfølge enhver overtrædelse af kontrolforanstaltningerne, jfr. artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2241/87.

Kommissionen erkender, at fællesskabsfartøjer, som fisker i områder, der er omfattet af aftaler mellem Fællesskabet og visse udviklingslande, ofte lander fangsterne i disse lande og ikke i Fællesskabet. Kommissionen understreger dog, at selv om efterprøvelsen af de afgivne oplysningers nøjagtighed er lettere, når fællesskabsfartøjerne vender tilbage til en fællesskabshavn, kan man ikke drage den slutning, at efterprøvelsen er betinget heraf. Det påhviler medlemsstaterne at træffe de »nødvendige foranstaltninger« for at efterprøve nøjagtigheden af fangstopgørelserne, hvilket kan omfatte fysisk kontrol af fællesskabsfartøjerne i farvande, der henhører under deres jurisdiktion, men er ikke begrænset hertil. Kommissionen er navnlig af den opfattelse, at det påhviler medlemsstaterne for alle fartøjer, som fører deres flag og udøver fiskeri i de pågældende tredjelandes farvande, at fastsætte betingelserne for afgivelse af oplysninger om landede fangstmængder og at sikre, at fartøjerne overholder de således udvidede regler, samt i påkommende tilfælde at forfølge overtrædelser heraf.

Kommissionen har i øvrigt anført, at medlemsstaterne allerede for så vidt angår fangster i udviklingslandenes farvande er i besiddelse af visse efterprøvelsesmetoder, f.eks. gennem særlige videnskabelige institutioner, der behandler fangstopgørelser for tunfisk, såsom Orstom i Frankrig og Instituto de Oceanografía i Spanien.

b) *Den franske regering* har anført, at det ikke er hensigtsmæssigt at anvende kontrolinstrumenter, der er udviklet til områder med TAC'er eller kvoter, på de eksklusive økonomiske zoner, som den anfægtede forordning vedrører. Dette forhold er der taget hensyn til i fiskeriaftalerne mellem Fællesskabet og de tredjelande, som er berørt af den anfægtede forordning, idet den aftalte begrænsning af fiskeriindsatsen er sket på fartøjssiden, i stedet for med TAC'er eller kvoter, som lande med begrænsede logistiske ressourcer har sværere ved at kontrollere.

Kommissionen har henvist til de betragtninger, som har ført til udstedelsen af den anfægtede forordning, nemlig:

— at iværksættelsen og forvaltningen af de aftaler, som er indgået af Fællesskabet med visse udviklingslande, navnlig beregningen af den finansielle godtgørelse, som Fællesskabet skal betale, kræver kendskab til de opnåede fangster,

— at formålet med disse aftaler — ligesom i fællesskabsfarvandene — er at give grundlag for en bedre vurdering af fiskerimulighederne med henblik på en højere grad af styring af fiskeriindsatsen,

— at de forudsætninger til kontrol af fangsterne, som er fastsat i afsnit II i forordning nr. 2241/87, allerede nu anvendes over for de fællesskabsfartøjer, som fisker i Fællesskabets farvande eller i tredjelandes farvande.

I denne sammenhæng har Kommissionen gjort gældende, at karakteren af de foranstaltninger, der er indført til styring af fiskeriindsatsen, ikke er afgørende for anvendelsen af artikel 10 i forordning nr. 2241/87. Det er uden betydning, om begrænsningen af fiskeriindsatsen udtrykkes i TAC'er eller kvoter, eller — som det er tilfældet i aftalerne med udviklingslandene — i bruttotonnage eller i antal fartøjer. Det væsentligste er nemlig en konstatering af, at hensigten under alle omstændigheder er at få kendskab til de samlede fangster af bestande, som er undergivet bevaringsforanstaltninger i et givet område, med henblik på at styre fiskeriindsatsen.

c) I sagerne 6/88 og 7/88 har såvel *den spanske* som *den franske regering* dernæst bestridt behovet for den anfægtede forordning.

Den spanske regering (i sag 6/88) har navnlig henvist til forordningens anden betragtning, hvorefter Kommissionen skal underrettes om de aktiviteter, der udøves af fartøjer, som fører en medlemsstats flag, og som fisker i farvande, der henhører under et tredjeland, som der er indgået en fiskeriaftale med, med henblik på at sikre forvaltningen af den pågældende aftale. Ifølge den spanske regering kan dette formål opnås ved

simpelt hen at anvende de særlige foranstaltninger, der er indeholdt i de pågældende fiskeriaftaler; det er unødvendigt at gribe tilbage til en fællesskabsforordning og overføre en ordning, som gælder for fiskeri i fællesskabsfarvande, til fiskeri i farvande, der henhører under tredjelandes overhøjhed eller jurisdiktion. Fiskeriaftalerne med tredjelandene indeholder tilfredsstillende mekanismer, ifølge hvilke Kommissionen regelmæssigt underrettes om de samlede fangster af hver fiskeart. Som eksempel har den spanske regering henvist til de kontrolforanstaltninger, som er indeholdt i visse af de nævnte aftaler.

Den franske regering (i sag 7/88) har gjort gældende, at fiskeriaftalerne med de lande, som er omfattet af den anfægtede forordning, allerede indeholder en forpligtelse for fartøjsførerne til at afgive fangstoplysninger (f.eks. aftalen med Guinea-Bissau). Med henblik på beregningen af det afgiftsbeløb, som skal betales til disse lande i medfør af aftalerne, indeholder de bestemmelser om, at disse oplysninger samtidig skal meddeles til det pågældende lands myndigheder og til Kommissionen (f.eks. aftalen med Seychellerne). Den franske regering har i denne sammenhæng anført, at de oplysninger, som er grundlaget for den foreløbige betaling af afgifterne, afgives af fartøjsførerne på deres ansvar og uden garanti for tallenes rigtighed.

Den endelige opgørelse, som skal udarbejdes i henhold til aftalerne, og som er den eneste, der sikrer pålidelige tal, udarbejdes noget senere og af Kommissionen sammen med kyststatens myndigheder, som tager hensyn til foreliggende videnskabelige udtalelser, navnlig fra Orstom. Den franske regering har oplyst, at denne institution, som af flere lande har fået overladt ansvaret for at indsamle oplysninger om fiskeriet i disse områder, kan påregnes inden for en frist af ét år at fremlægge præcise og endelige tal under hensyn til den kontrolsammenligning, som skal gennemføres. En hurtig udarbejdelse af tal med en fejlmargen på 20-30% er derfor overflødig i lyset af de gældende bestemmelser i de pågældende fiskeriaftaler. Den franske regering er af den opfattelse, at det endog kan være betænkeligt, idet de tal, der frembringes i henhold til den anfægtede forordning, senere kan foreholdes de medlemsstater, som har ansvaret for fremsendelsen, samt medføre usikkerhed om de endelige tal, som beregnes i henhold til de nævnte fiskeriaftaler.

Kommissionen har indledningsvis anført (i sagerne 6/88 og 7/88), at fangstoplysningerne i realiteten er absolut uundværlige for Kommissionen, fordi de er grundlaget for fastsættelsen af den finansielle godtgørelse, hvis størrelse skal svare til det økonomiske resultat af fiskeriaktiviteterne i området. Kommissionen har ligeledes brug for disse oplysninger som baggrundsmateriale til de årlige møder, som afholdes med kyststaterne for at følge anvendelsen af aftalerne og eventuelt foretage tilpasninger heri. På samme måde er Kommissionen, når den har disse oplysninger under forhandlingerne bedre i stand til at vurdere kyststaternes indlæg vedrørende bestandsbeskyttelse.

Kommissionen har anført, at den allerede i forbindelse med gennemførelsen af fiskeriaftalerne kommer i besiddelse af visse oplysninger, fordi aftalerne normalt pålægger

fartøjsførerne en forpligtelse til at give oplysning om fangstmængderne, men den fangstoplysningsordning, som er indeholdt i aftalerne, er ikke tilstrækkelig til, at Kommissionen kan administrere disse på en korrekt og realistisk måde.

Aftalernes regler om fangstoplysninger er nemlig ikke de samme for tunfartøjer og andre fartøjer. Dette beror efter Kommissionens oplysninger på, at man beregner de afgifter, som skal betales af rederne, på forskellig måde, idet de for tunfiskerfartøjerne udgør et bestemt beløb pr. fanget ton, mens de for de andre fartøjer fastsættes i forhold til fartøjets bruttotonnage. For de sidstnævnte fartøjers vedkommende har fangstoplysningerne således en statistisk funktion, dvs. at de benyttes som middel til at følge bestandsudviklingen og de praktiske virkninger af aftalen, mens fangsterne for tunfiskerfartøjernes vedkommende er grundlaget for afgiftsbeløbet. I henhold til aftalerne skal tunfiskerfartøjerne afgive fangstoplysninger til kyststatens myndigheder og til Kommissionen. I praksis meddeler de fangstoplysningerne pr. radio til kyststaten og afleverer et skema (ICAT-formularen) til den institution i flagstaten, som skal følge fiskeriet (Orstom, Instituto Español de Oceanografía osv.). Derefter videregiver institutionen oplysningerne til Kommissionen en gang om året — i almindelighed med tre til seks måneders forsinkelse.

Fangstoplysningsformularen for andre fartøjer end tunfiskerfartøjerne er ikke den samme i hver aftale; fisketurene er kortere, og fangsterne landes oftere; i de fleste tilfælde er der aftalt månedlige eller kvartalsvise opgørelser. I praksis afgives disse fangstoplysninger kun, når landingshavnen befinder sig i den kyststat, i hvis farvande fangsterne er taget. I de fleste tilfælde videregives oplysningerne til flagstatens videnskabelige institution, som afgiver nogle af oplysningerne — i brudstykker og med uregelmæssige mellemrum, men altid med store forsinkelser — til Kommissionen, som for sit vedkommende videresender dem til kyststaten.

Efter Kommissionens opfattelse er det åbenbart, at de oplysninger, som den får ved hjælp af det system, der er indeholdt i aftalerne, ikke giver den nogen mulighed for korrekt at opfylde de opgaver, som påhviler den i forbindelse med forvaltningen og forhandlingen af disse aftaler.

Ved den anfægtede forordning er der blot sket en udbygning af den forpligtelse, som førerne af de fællesskabsfartøjer, der fisker i disse farvande, har til at afgive fangstoplysninger — en forpligtelse, som allerede fremgår af de indgåede aftaler med de pågældende tredjelande — idet den suppleres af pligten til at indføre fangsterne i logbogen og afgive en opgørelse ved landing i Fællesskabet, i et tredjeland eller i tilfælde af omladning. Medlemsstaterne er på deres side forpligtet til at efterprøve de modtagne oplysninger og pr. kvartal give Kommissionen meddelelse om de fangede og landede mængder og om de modtagne oplysninger om omladninger og landinger uden for Fællesskabet.

Efter Kommissionens opfattelse er det klart, at en sådan forstærket kontrol vil indebære, at de modtagne oplysninger bliver mere pålidelige, og at Kommisisonen får et bedre kendskab til den praktiske anvendelse af aftalerne på grund af muligheden for at anvende alle modtagne oplysninger, og fordi oplysningerne hurtigere er til rådighed. Un-

der alle omstændigheder påhviler det Kommissionen ved udgangen af hvert år at beregne den endelige størrelse af fiskeriafgifterne ved hjælp af de foreløbige rater, som beregnes efter hvert togt.

d) Såvel *den spanske* som *den franske regering* har dernæst anført, at anvendelsen af den anfægtede forordning medfører store vanskeligheder.

Den spanske regering har navnlig gjort gældende, at der ikke eksisterer søkort over territorialfarvandene ud for de fleste af de tredjelande, i hvis farvande fiskeriet finder sted, således at det er umuligt at fastslå, hvilke lande fangsterne skal henføres til. Tunfiskerfartøjerne / notfartøjerne med fryseanlæg har en meget høj grad af mobilitet og hurtighed, da der er tale om en fangst af en vandrende fiskeart, og fartøjerne er tvunget til konstant at skifte område, både i tredjelandsfarvandene og i internationalt farvand. Det er på samme måde vanskeligt at præcisere de fangede arter og deres vægt.

Den franske regering har anført, at vanskeligheden ved at afgive pålidelige fangstoplysninger som krævet i forordning nr. 2241/87 beror på fiskeriets karakter, idet det hovedsagelig er koncentreret omkring tunfisk, der er en stærkt vandrende art, som befinder sig i det åbne hav, og således på grænsen af de eksklusive økonomiske zoner, som ikke altid er lette at lokalisere for fartøjsførerne. Efterprøvelsen af, hvor fiskeriet har fundet sted, fangsternes fulde vægt og fordelingen på arter og størrelser kræver, at oplysningerne behandles af en videnskabelig institution (Orstom for Frankrigs vedkommende), som alene er i stand til at frembringe de endelige oplysninger.

Kommissionen har gjort gældende (i sagerne 6/88 og 7/88), at argumentet om de manglende søkort ikke kan lægges til grund, fordi denne situation i de sjældne tilfælde, hvor den forekommer, ikke bør kunne forhindre fartøjsførerne i at fastslå, i hvilket område de fisker. I modsat fald er det vanskeligt at se, hvorledes de indtil nu har kunnet opfylde forpligtelsen til at oplyse, hvilke fangster der er taget i disse landes farvande, en forpligtelse som allerede påhviler fartøjsførerne i henhold til de gældende aftaler.

Kommissionen har imidlertid i praksis konstateret, at den modtager fangstoplysningerne med store forsinkelser. Under hensyn til den interesse, Fællesskabet har i at disponere over regelmæssige og fuldstændige oplysninger, har Kommissionen således forsøgt at forbedre fangstoplysningsforholdene ved at pålægge fartøjsførerne de fællesskabsforpligtelser, som fremgår af artiklerne 5-8 i forordning nr. 2241/87, og ved at kræve af medlemsstaterne, at de i medfør af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 2241/87 registrerer de afgivne fangstoplysninger og meddeler dem periodevis til Kommissionen i henhold til artikel 2, stk. 1, i den anfægtede forordning. Disse nye krav forstærker kontrollen af fangsterne ved at lægge ansvaret på flagmedlemsstaten og ved samtidig at pålægge den at sikre, at dens fiskere afgiver landingsopgørelser, samt at kontrollere nøjagtigheden heraf. Kravene kan derfor efter en kontrolsammenligning kun forbedre pålideligheden af de indsamlede oplysninger, og de indebærer efter en behandling af samtlige de afgivne oplysninger på længere sigt et bedre kendskab til de reelle fiskerimuligheder i disse områder.

Endelig har Kommissionen anført, at de kontrolforanstaltninger, som er indeholdt i den anfægtede forordning, er fuldt anvendelige, ikke alene på fangster af stationære fiskebestande, men også på fangster af vandrende arter. Indførelsen i logbogen af mængde, dato og sted for fangsterne og udfyldelsen af landings- eller omladningserklæringen er nemlig efter Kommissionens opfattelse ikke forpligtelser, som besværliggør fiskeriaktiviteterne på noget fartøj, heller ikke fartøjer, som fisker efter vandrende arter.

e) *Den spanske* og *den franske regering* har endvidere anført, at fristerne i den anfægtede forordning er uanvendelige i de pågældende fiskerizoner, fordi det kræves af medlemsstaterne, at de inden en måned efter et kvartals udløb skal give meddelelse til Kommissionen om de mængder, der er fanget i de pågældende områder, og om foretagne landinger (artikel 2, stk. 1 i den anfægtede forordning).

Den spanske regering har i denne sammenhæng anført, at tunfiskerfartøjerne normalt kun går i havn med fem til seks måneders mellemrum på grund af artens udprægede vandring.

Ifølge *den franske regering* kan et togts varighed være på 60 dage, hvortil man skal føje indtil 10 dage til losning og indtil 20 dage til behandling og videregivelse af oplysningerne. Hele perioden mellem et togts begyndelse og det tidspunkt, hvor oplysningerne er disponible, kan derfor være på tre måneder, heraf i hvert fald én måned efter fartøjets ankomst til havn. Det er således på baggrund af de ovenfor anførte forhold i forbindelse med fiskeriets karakter umuligt at afgive pålidelige, kontrollerbare eller fuldstændige tal inden for de frister, som fremgår af den anfægtede forordning.

Kommissionen har gjort opmærksom på, at forordningens artikel 2 pålægger medlemsstaterne en pligt til at underrette den om de fangede og landede mængder i det foregående kvartal, hvilket indebærer en længere frist end den, der gælder for fangster af bestande, der er undergivet TAC eller kvoter. I øvrigt har Kommissionen anført, at det, medlemsstaterne skal afgive underretning om, er de fangede og landede mængder. Såfremt tunfiskerfartøjerne lander med længere mellemrum end tre måneder, er det klart, at medlemsstaternes underretning af Kommissionen skal ske i løbet af den måned, der følger det kvartal, hvori landingerne er foretaget.

f) *Den spanske regering* har endelig anført, at tunfiskerfartøjerne / frysefartøjerne under alle omstændigheder bør holdes uden for den anfægtede forordnings anvendelsesområde.

Kommissionen er af den opfattelse, at en særbehandling af tunflåden ikke er berettiget, blot fordi denne flåde har et særligt problem i forbindelse med opfyldelsen af forpligtelserne i henhold til den vedtagne forordning.

3. *Utilstrækkelig begrundelse*

Ifølge *den franske regering* opfylder den anfægtede forordning ikke begrundelseskravet i Traktatens artikel 190. For så vidt angår

henvisningen i anden betragtning, hvorefter det »af hensyn til forvaltningen (af fiskeriaftalerne med de pågældende lande) ... er... helt afgørende, at Kommissionen holdes underrettet om resulaterne af de aktiviteter, der udøves af fartøjer, som fører en medlemstats flag, i farvandene under aftalepartnerens jurisdiktion«, er Kommissionen allerede i besiddelse af disse oplysninger i henhold til de pågældende fiskeriaftaler med de dertil knyttede afgørelser og forordninger. I fjerde betragtning udtales det, at »i medfør af artikel 10 i forordning (EØF) nr. 2241/87 bør disse bestemmelser også anvendes på de bestande, der ikke er underlagt en samlet tilladt fangstmængde (TAC) eller kvote, og som befiskes af Fællesskabets fartøjer i farvande henhørende under ovennævnte udviklingslandes overhøjhed eller jurisdiktion«, hvilket ikke er nogen begrundelse for at den udvidelse, som ved den anfægtede forordning er sket i medfør af artikel 10 i forordning nr. 2241/87.

Kommissionen har anført, at forordning nr. 3151/87 klart indeholder begrundelsen for vedtagelsen, både for så vidt angår den »eksterne« begrundelse (forvaltningen af fiskeriaftalerne) som det »interne« retsgrundlag (artikel 10 i forordning nr. 2241/87).

Kommissionen gør i denne sammenhæng gældende, at formålet med forordningen fremgår af anden betragtning, nemlig at der skal ske en forbedring af forvaltningen af de fiskeriaftaler, Fællesskabet har indgået med visse udviklingslande, på grund af de særlige krav, som aftalerne medfører, og at dette skal ske ved hjælp af en bedre information om fællesskabsfartøjernes fangster. Med henblik herpå blev det således bestemt, at kontrolforanstaltningerne i forordning nr. 2241/87 for bestande, der er undergivet en TAC eller kvoter — jfr. den udtrykkelige henvisning hertil i den anfægtede forordnings tredje betragtning — i henhold til artikel 10 i kontrolforordningen skulle udvides til at omfatte fangster i de pågældende tredjelandes farvande, således som det klart fremgår af den anfægtede forordnings fjerde betragtning; samtidig skulle medlemsstaterne pålægges regelmæssigt at underrette Kommissionen om de landede mængder samt afgive andre oplysninger, som de har modtaget vedrørende disse fangster, jfr. næstsidste betragtning. Artiklerne 1 og 2 i den anfægtede forordning afspejler klart disse begrundelser.

M. Zuleeg
Refererende dommer